

"BÂLCIUL FROM CAZARME" IN FOMETEȘTI COMMUNE, VÂLCEA COUNTY.

Marian-Costin RĂDULESCU
PhD student at the University of Craiova

ABSTRACT:

HISTORY IS THE MOST COMPLEX PART OF HUMAN EXISTENCE. ITS RESEARCH CAN PROVIDE A MORE ACCURATE PICTURE OF SOCIETY AS A WHOLE, OF THE LEVEL OF CULTURE AND CIVILIZATION. THE HISTORY OF THE VILLAGE OF FOMETEȘTI HAS NOT BEEN THE SUBJECT OF A COMPLETE WORK IN ROMANIAN HISTORIOGRAPHY. THIS ARTICLE SEEKS TO RECONSTRUCT AN IMPORTANT EVENT IN THE HISTORY OF THESE LANDS - "BÂLCIUL DE LA CAZARME" - AND CONSTITUTES A STARTING POINT FOR FURTHER RESEARCH THAT WILL BE ABLE TO DEVELOP, NUANCE OR REFINE THE INFORMATION GATHERED HERE.

KEYWORDS: CAZARME, FOMETEȘTI, BÂLCI, SLĂTIOARA, VÂLCEA

Prin semnarea tratatului de pace de la Passarowitz (21 iulie 1718) ale cărui prevederi teritoriale principale se întemeiau pe situația de fapt creată de evoluția evenimentelor militare - aplicarea principiului *uti possidetis* - Oltenia rămânea sub stăpânire habsburgică¹ și după o robie de 21 de ani, a fost eliberată în urma păcii de la Belgrad din anul 1739, cu care se încheie un șir lung de războaie antiotomane, și reintră iarăși sub stăpânirea turcească.

În cele două decenii de stăpânire, Habsburgii au introdus unele măsuri cu scopul consolidării dominației lor.

Regimul instituit de austrieci spulbera nădejdea boierimii de a-și impune propria ei formulă de organizare; boierilor le rămânea un singur mijloc de putere pe care însă au știut să-l utilizeze din plin. Socotind suficiente instituțiile și măsurile adoptate pentru a asigura funcționarea sistemului de guvernare instituit potrivit concepției sale, conducerea imperiului a lăsat, în faza inițială, administrația locală pe seama boierimii, rezervându-și însă, prudent, dreptul de a reveni asupra statutului provinciei. Sub numele însuși de *Administrație*, un grup de patru mari boieri consilieri, prezidați de banul Gheorghe Cantacuzino, urma să guverneze Oltenia, în spiritul instrucțiunilor imperiale.²

În fruntea județelor a fost numit câte un vornic și câte un ispravnic.

Terenul pe care s-a dezvoltat inițial conflictul a fost fiscalitatea. Hotărâți să exploateze sistematic provincia, austriecii au început prin a-i reorganiza sistemul fiscal; coordonatele noului sistem de impunere a contribuției erau fixitatea sarcinei fiscale și repartitia ei potrivit numărului și averii contribuabililor. Condiția esențială a succesului reformei era însă o riguroasă evidență a populației și a capacității ei fiscale.³

¹ Șerban Papacostea, *Oltenia sub stăpânirea austriacă 1718-1739*, Editura Enciclopedică, București, 1998, p. 22;

² Ibidem, p. 30;

³ Ibidem, p. 31;

Fiscalitatea a fost reglementată prin comasarea dărilor, într-una singură. Obligația de robotă a fost stabilită la 52 de zile pe an, adică o zi pe săptămână. Pe lângă aceste obligații fiscale se mai adăugau și acelea pentru întreținerea armatei austriece. Tot în această vreme, și anume în anul 1722, *Pravila Îndreptarea Legii* a fost tradusă în limba latină, fiind de folos aparatului de Stat austriac pentru reglementarea treburilor de drept în timpul stăpânirii Olteniei.

Toate acestea erau inspirate de boierimea filo-austriacă, care însemna o grea lovitură pentru țărănime, în general. Nu se ia în considerație situația maselor populare, în special a țăranilor, pentru a li se îmbunătăți situația materială, însă nu se va trece cu vederea rolul acestora în lupta pentru independența țării. Țăranii sunt arătați ca formând armata vitează cu care se cucerește totdeauna independența națională.

În ciuda tuturor precauțiilor adoptate de conducerea imperiului, a dreptului de îndrumare și control asupra întregii vieți a provinciei pe care și-l rezervase, aplicarea reformelor și în primul rând a celei fiscale s-a dovedit iluzorie atâta timp cât marea boierime rămânea stăpână pe administrația locală; constatarea s-a aflat la originea crizei dezvoltate în raporturile dintre autoritatea ocupantă și marea boierime și a modificării regimului provinciei în anii 1726-1729. Rămășițele autonomiei – ultima baricadă a marii boierimi – au fost progresiv anihilate; în 1726 *bănia* a fost desființată, iar conducerea provinciei încredințată unui german; apoi aparatul administrativ central și județean a fost din ce în ce mai mult germanizat sau supus controlului direct și efectiv al elementului germanic. Abia după desăvârșirea acestei transformări care s-a prelungit timp de câțiva ani, rezistența boierimii a fost înfrântă, iar reformele au putut fi efectiv aplicate.⁴

La începutul acestei ocupații, austriecii au construit în partea de sud a satului Fometești, astăzi Rugetu, două clădiri:

- Una la răscrucea drumului ce merge din Fometești spre satul Milostea, prin punctul numit *La Tabla* din marginea șoselei asfaltate;
- A doua, situată în partea dreaptă a șoselei Fometești - Slătioara pe izlazul comunal, în dreptul locuitorului Marin Mitoi.

Din prima clădire, nu se mai vede astăzi nimic. (*se vor da explicații ulterioare la soarta acestor ruine*).

Până în anul 1931, această clădire era intactă, construcție de tip feudal, lucrată din bolovani de râu, cărămidă de epocă și mortar de var fierbinte - hidraulic. Acoperișul era din șită. Sub clădire exista un beci mare și adânc. Pereții fuseseră zugrăviți cu decoruri în culoarea vernil. Pe la spatele clădirii, trecea râul Cerna.

După aspectul ei general, ca și după felul în care era împărțită în interior, se poate constata că această construcție a servit drept garnizoană militară, cu camere pentru birouri necesare pentru administrație și controlul oamenilor și al mărfurilor care se transportau pe drumul care venea de la Varciorova prin Turnu Severin, pe la poalele Carpaților Meridionali ai Olteniei, pe la Baia de Fier, sudul Polovragilor, Moiaga, partea de apus a Fometeștilor și trecea prin fața cazarmelor îndreptându-se spre răsărit prin Coasta Corbului, Horezu, Vâlcea și Cozia, trecând Carpații în Transilvania.

Cea de-a doua clădire a cazarmelor era situată pe izlazul comunal de astăzi, în partea de sud a casei locuitorului Marin Mitoi. Această clădire era destinată pentru încălțirea soldaților austrieci însărcinați cu controlul și securitatea administrației. Tot aici se aflau și grajduri în care erau adăpostiți caii de serviciu și atelajele respective. Și astăzi mai circulă printre bătrânii

⁴ Ibidem, p. 33;

satului tradiția orală că la această Cazarmă, se strângeau animalele adunate de la locuitorii din satele și comunele atât apropiate cât și depărtate, vite ce trebuiau trimise peste hotare, pe drumurile cele mai scurte, habsburgilor stăpânitori.

Această clădire s-a dărâmat cu trecerea vremii, iar materialele respective au fost luate de către locuitorii satului, folosindu-le pentru nevoile lor gospodărești, iar despre ea, în tradiția orală a locuitorilor satului Fometești, a rămas numai amintirea transmisă din generație în generație.

Cu 80 de ani în urmă, locuitorul Ion Maricosu, decedat de multa vreme, construindu-și casa de locuit și având nevoie de piatră pentru temelia casei, a săpat cu târnăcopul pe locul unde a existat această cazarmă și a scos din pavajul acesteia toată piatra necesară. Cu această ocazie, prin săpăturile făcute a scos și 4 săbii, după cum spunea el, ramase de la soldații austrieci.⁵

În anii din urmă, locuitorul Marin Mitoi, tot din acest sat, având aceeași nevoie de piatră, afirmă că a săpat tot pe terenul unde a existat cazarma, și pe lângă piatra scoasă din fostul pavaj, a mai scos din pământ un ciocan mare din piatră și un cuțit mare, tot din piatră, pe care, neștiind ce să facă cu ele și socotindu-le nefolositoare pentru el, le-a aruncat la grămada cu piatră.⁶

După eliberarea Olteniei de sub stăpânirea habsburgilor prin pacea de la Belgrad din anul 1739, despre care am mai amintit, cazarmele au rămas mai departe ca bunuri ale Statului. La însemnătatea acestora o contribuție de seamă a adus-o drumul vechi de la Turnu Severin pe sub poalele Munților spre Rm. Vâlcea, care trecea prin fața cazarmelor. Se crede că vechimea acestui drum se urcă până în vremea pe când au avut loc războaiele dintre Traian și Decebal.

Pe drumul acesta foarte vechi se transporta în vremea lui Mircea cel Bătrân, arama extrasă din mina de la Bratislov de lângă Baia de Aramă din județul Mehedinți, spre capitala țării. De teama turcilor mina a fost închisă. Peste 200 de ani, Matei Basarab a reluat această activitate, dându-i o amploare deosebită, țara având nevoie de acest metal necesar pentru confecționarea unor obiecte de uz casnic sau arme, transportul făcându-se pe acest drum. Tot pe acest drum se transporta spre capitala țării și fierul atât de necesar obiectelor de uz casnic.

Cumnatul lui Matei Basarab, marele boier Udriște Năsturel, arăta la rândul său, într-o însemnare, că în acel timp se producea în țară aramă și fier. Fierul era extras de la Baia de Fier, din județul Gorj, unde sondajele arheologice din timpul nostru, au scos la iveală părți dintr-un cuptor-furnal precum și mari cantități de minereuri și zgură de fier. Dezgropând vestigiile, descoperim realitățile vremurilor trecute.

Pe drumul vechi care trece prin fața cazarmelor, au circulat nu numai bunuri materiale de larg consum și necesare pentru viața umană, ci și personalități de seamă, purtători de bunuri spirituale. Astfel, în timpul domniei lui Matei Basarab, Patriarhul Macarie al Antiohiei din Orientul Mijlociu, între anii 1653-1658 a făcut o călătorie în Țările Române, vizitând și Oltenia în partea muntoasă, trecând prin satele Râmești, Horezu, Fometești, Polovragi și de aici a străbătut toate localitățile mai însemnate. Scriitorul sirian Paul de Alep, care a însoțit această personalitate marcantă, într-o carte scrisă⁷ cu această ocazie, a descris cu lux de amănunte

⁵ Arhiva Parohiei Fometești – Protopopiatul Horezu, dosarul 12;

⁶ Interviu M.M. – 84 ani;

⁷ Paul a scris un jurnal de călătorie în limba arabă, cu denumirea de *Călătoriile lui Macarie, Patriarhul Antiohiei*. Aceste însemnări au fost traduse în limbile engleză (*The Travels of Macarius, Patriarch of Antioch*, Londra, 1836), rusă (*Путешествие антиох. патриарха Макария*, Moscova, 1896-1899) și română. Prima traducere în limba română a jurnalului a fost realizată de către Emilia Cioran și a apărut la București în 1900.

locurile prin care a trecut, drumurile, priveliștile minunatei naturi din țara noastră, precum și monumentele ecleziastice cât și pe cele civile, întâlnite cu această ocazie. Nu lasă în umbră nici starea economică și socială a harnicilor țărani din Oltenia. Cartea aceasta fiind tradusă și în limba română, prezintă un deosebit interes pentru istoria României și în timpul nostru. Tot pe acest drum au trecut și alte personalități voievodale, militare, culturale: Mihai Viteazul, Neagoe Basarab, Tudor Vladimirescu, Carol I, boierii Brătieni, boieri Craiovești, Constantin Brâncoveanu, Alexandru Ioan Cuza, cel care a și împrumutat țărani din Fometești și a dat numele satului de *Ruget*.

Tot pe acest drum trecea și poștalionul cu pasageri și corespondență, iar în Fometești schimbau caii pentru continuarea cursei până la poșta următoare.

Datorită faptului că aceste cazarme se găseau lângă un drum principal al Țării Românești, fiind și un important nod de circulație al mărfurilor și călătorilor, a luat naștere încă din timpul ocupației austriece, *Bâlcii de la Cazarme*. El a fost organizat după aceleași principii ca și celelalte bâlcii și târguri din Craiova, Pitești, Slatina etc., care țineau o săptămână.

Bâlcii de la Cazarme a avut un vad negustoresc vechi, cunoscut atât de comunele din apropiere cât și de localități mai îndepărtate, cum sunt Pitești, Sibiu, Craiova, și se desfășura în fața clădirii pe o suprafață de circa 2 ha de teren, la care se mai adaugă și perimetrul drumului respectiv, care avea o lățime de 24 metri. Ca și la târgurile și bâlcii din țară, și aici la Cazarme se puteau întâlni mulți negustori turci, armeni, greci, care vorbeau despre varietatea și bogăția produselor oferite spre vânzare.⁸

La *Bâlcii de la Cazarme* se aduceau spre vânzare vite de rasă locală, de munte, îngrășate și bine întreținute, boi, cai mărunți de munte, oi, porci etc., produse agroalimentare, ceapă, praz, roșii, brânză, fructe proaspete și uscate, precum și obiecte de uz gospodăresc precum: sape, securi, cazmale, hârlețe, furci de fier, greble, sape de plug și altele. De asemenea, nu lipseau articolele din ceramica locală, confecționate de meșterii locali sau din localități învecinate. Negustorii se prezentau cu mărfuri de artizanat, produse de manufactură și mărfuri industriale, haine nemțești, etc.

Jurnalul său este împărțit în trei părți principale, care corespund aceleiași călătorii: drumul spre Moscova, popasul la Moscova și drumul de întoarcere. Prima parte este o descriere exactă a traseului, inclusiv teritoriul, orașe și sate (în principal, descrieri de la Constantinopol, Moldova (Iași), Ucraina (Kiev), teritoriile rusești de dinaintea Moscova, inclusiv Kolomna). În descrierea Moscovei, el prezintă Kremlinul, biserici și mănăstiri, case și străzi, precum și ceremonii religioase la care a participat în calitate de cleric. Cunoștințele de limbă greacă dobândite în timpul călătoriei i-au permis lui Paul de Alep să cunoască oameni de rând ruși, astfel încât conținutul lucrării sale este mai bogat decât al lucrărilor scrise de diplomați și alți călători, care au prezentat Rusia exclusiv din punctul de vedere al țării. Paul a făcut drumul de întoarcere pe scurtătură, ca urmare a cunoașterii terenului descris anterior.

Descrierea teritoriilor traversate de Paul de Alep completează informațiile istorice furnizate de el. Jurnalul său este o sursă istorică importantă cu privire la Valahia, prezentând principalele evenimente ale domniei lui Constantin Șerban Basarab (1654-1658) și expediția otomană din 1657. Lucrarea sa conține materiale valoroase cu privire la situația politică din Ucraina, cultura, obiceiurile și stilul de viață al poporului ucrainean de la mijlocul secolului al XVII-lea. El prezintă aspecte din luptele polono-căzăcești, dând vina pe magnații polonezi pentru oprirea socială, religioasă și națională a populațiilor din Ucraina.

Paul și-a scris jurnalul la Moscova în anul 1656, cu puțin timp înainte de a începe drumul său de întoarcere. El a elaborat o versiune extinsă în 1664, înainte de a doua sa plecare la Moscova. Descrierea călătoriei a fost distribuită în anii următori sub formă de manuscris, versiuni de sinteză și traduceri. Între anii 1930-1950, teologul și orientalistul român Vasile Radu (1887-1940) a publicat textul arab în traducere franceză sub denumirea *Voyage du patriarche d'Antioche Macaire Za'im* (Ed. Firmin-Didot et Cie., Paris, Col. Patrologia Orientalis, 1949);

⁸ Arhid. Prof. Univ. Dr. Petre I. David, *Trecut istoric și locașuri de cult în localitatea Rugetu (Fometești) jud. Vâlcea*, extras din revista *Mitropolia Olteniei*, XXXIII (1981), nr 7-9, Craiova, 1981, p. 5;

În ceea ce privește modul de funcționare și programul, bâlciul se ținea numai în trei anotimpuri ale anului. În primăvară bâlciul se ținea de la 7-9 martie cu vite și mărfuri și bineînțeles cu cârciumile nelipsite. În vară, bâlciul se ținea de două ori pe an, și anume de la 22-24 iunie și de la 4-6 august cu aceleași feluri de mărfuri. În toamnă, se ținea, de asemenea, tot de două ori, de la 12-14 octombrie și de la 6-8 noiembrie, de asemenea cu același fel de exploatare. În anotimpul de iarnă, la Cazarme nu se ținea nici un bâlci.

Bâlciul de la Cazarme, încă de la înființarea lui a constituit pentru participanți un loc de întâlnire pentru diverse afaceri, pentru vânzări și cumpărări, pentru schimburi de vite, de produse agro-alimentare, pentru cântece și jocuri, promovând între cetățeni, comoara scumpă și frumoasă a folclorului și portului românesc, precum și prietenia și întraajutorarea dintre sătenii participanți, din comunele îndepărtate sau apropiate.

O notă deosebită în viața acestui bâlci o aduceau negustorii veniți de prin părțile Piteștilor. Mândrii de succesul obținut în cumpărarea de vite frumoase, grase și ieftine, nu se despărțeau de vânzători până nu îndeplineau, tradiționalul adămaș cu care se încheia orice vânzare și cumpărare. Cu tâmpile înfierbântate de țuica locală și vin de prin părțile Drăgășanilor, cu biciuștile pe umăr, executau, de plecare, în ritmul și tonurile calde ale viorilor și cobzelor lăutarilor, sârba și brăul, etalând pe verticală, viguroasa bătută din Pitești, așa cum numai ei știau s-o facă.

Pentru tineretul de atunci și în general pentru iubitorii de jocuri naționale, lăutarii veniți din vreme aici, le stăteau la dispoziție până seara târziu. Aici prindea viață și se promova folclorul românesc, se legau prietenii trainice între tineretul local și cel din satele vecine. Sute de ani creația populară a fost singura formă de cultură a poporului nostru și ea a stat la temelia formării culturii noastre naționale, ca un izvor de necontenită prospețime și ca produs al colectivității și pentru colectivitate.

Încă de la înființare *Bâlciul de la Cazarme* și-a avut existența practică pe terenul cu suprafața de 2 ha, teren pe lângă care se mai adaugă și drumul vechi, cum am arătat mai sus, cu o lățime de 24 de metri liniari, situate în fața Cazarmei care a servit drept garnizoana militară pentru soldații austrieci. Drumul vechi trecea prin mijlocul acestui teren.

Până prin anul 1892, târgul constituia proprietate de Stat și se arenda prin licitație publică, la diferiți arendași din comuna Fometești. Cei mai de seama cetățeni ce se prezentau la licitația pentru arendarea acestui bâlci, a fost Ion Dumitrescu - Ridiche din comuna Fometești și Constantin Constantinescu - Săraru din comuna Slătioara. Într-un an, se zice ca a concurat la licitația acestui bâlci și locuitorul Mihailă Geangavela, dar acesta neștiind carte, a fost respins de la licitație.⁹

Sistemul acesta de dare în arenda a bâlciului de la Cazarme, se pare că nu a dat rezultate satisfăcătoare Statului, probabil din cauza lipsei de sinceritate a arendașilor, cu privire la încasarea taxelor de la negustori. Această stare de lucruri a determinat Statul să nu-l mai arendeze și să-l vândă prin licitație publică, particularilor, scoțându-l astfel din patrimoniul său.

La licitația publică făcută în anul 1892, Bâlciul, împreună cu clădirea Cazarmei și cu terenul respectiv în suprafața de 2 ha de teren a fost adjudecat asupra lui Ion Dumitrescu - Ridiche din comuna Fometești județul Vâlcea și asupra lui Constantin Constatinescu - Săraru din comuna Slătioara, județul Vâlcea.¹⁰

⁹ Ibidem;

¹⁰ Arhiva Parohiei Fometești – Protopopiatul Horezu, dosarul 12;

De la această data înainte, Bâlcium "Cazarmele" devine proprietate particulară și este exploatată de noii proprietari, după cum le convenea mai bine.

Schimbarea stăpânilor prin trecerea din proprietate de Stat în proprietate particulară n-a exercitat nici o influență negativă asupra *Bâlciumului de la Cazarmele*, ci a rămas, mai departe, cu aceeași însemnătate și cu aceeași influență de mărfuri și negustori.

Cu trecerea timpului, poate că noii proprietari uitau sau neglijau să mai facă la vremea cuvenită publicații de înștiințare și afișarea lor la primăriile comunelor din județ și la cele din afara județului, ceea ce face să se observe o slăbire a elanului de activitate a bâlciumului. Acest lucru se constată și prin Publicația Nr.166 din 24 februarie 1906, a Primăriei comunei Fometești, județul Vâlcea care, din inițiativa lui Ion Dumitrescu, unul dintre cei doi proprietari ai bâlciumului, să reamintească „*spre cunoștința generală că vechiul bâlci numit Cazarmele se face de 5 ori pe an pe proprietatea D-lor Ion Dumitrescu și C. Constantinescu, în interiorul acestei comune Fometești, va începe în fiecare an în mod hotărât după cum urmează:*

- De la 7 până la 9 martie, Sfinții Mucenici al fiecărui an cu obor de vite de orice natură.
- De la 22 până la 24 iunie (Sânzienele), idem cu obor de vite.
- De la 4 până la 6 august (Obrejenia) tot cu obor de vite,
- De la 12 până la 14 octombrie (Vinerea Mare) tot cu obor de vite.
- De la 6 până la 8 noiembrie (Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil) tot cu obor de vite.”¹¹

Această publicație făcută de organul oficial al administrației comunale caută să ridice din nou nivelul superior avut în trecut de acest bâlci, pe teritoriul acestei comune, un exemplar al publicației care este amintit mai sus, fiind anexat acestei documentații.

Prin anul 1933, cei doi proprietari ai *Bâlciumului de la Cazarmele*, n-au mai consimțit să folosească, în continuare, în tovărășie, exploatarea bâlciumului, întrucât, pe lângă alte motive de natură personală se mai adaugă și la acela că ambii deținători erau trecuți de vârsta de 70 de ani. Învățătorul Costică Săraru, fiul lui C. Constantinescu - Săraru a procedat la împărțirea în două părți egale, atât a terenului cât și a clădirii, fostei garnizoane militare austriacă. Bâlciumul a fost mutat de aici pe terenul lui Murarea, puțin mai înspre nord și la vest de fosta vatră a bâlciumului. Partea lui de teren a fost redată agriculturii, iar mai pe urmă a fost vândută unui cetățean din comuna Slătioara (lui Sîmu Gh. Nițescu). Cazarmele pe jumătate a fost dăruită și din materialul rezultat învățătorul Costică Săraru (decedat pe frontul de răsărit, prin părțile Odesei) și-a construit casa personală în comuna Slătioara.

A doua parte de teren și a doua parte a Cazarmelei s-a convenit celui de-al doilea proprietar, Ion Dumitrescu. Acesta a căutat să împiedice dărâmarea Cazarmelei, și printr-o cerere adresată la Arhivele Statului din Craiova, a cerut să fie trecute în rândul monumentelor istorice, se pare că cererea lui nu a avut nici un ecou.

De pe terenul lui Murarea¹² *Bâlciumul de la Cazarmele* a stat un singur an, după care, prin anul 1934, din invitația Primăriei Comunei Slătioara, a fost mutat pe izlazul comunal la punctual numit *La Dumitru lu Iancu*. Aici a fost mutat și un șopru sub care să se adăpostească negustorii cu mărfuri de vânzare, pe timp nefavorabil. Dar nici aici nu a stat decât, se pare, tot un an, și în anul 1935 a fost mutat pe teritoriul comunei Slătioara, la punctual *Cosma*, în partea dreaptă a șoselei Tg. Jiu - Rm. Vâlcea, unde mai târziu s-a construit și un adăpost pentru

¹¹ Publicația este semnată de Primarul Comunei Fometești Gheorghe Rădulescu, de secretarul comunei Ion Petrescu și de inițiatorul acestei acțiuni, Ion Dumitrescu, tiparul executat de O. Demetrescu (Nr.166 din 24 februarie 1906);

¹² Devenit proprietate comunală după moartea acestuia, neavând succesori legali;

călători, pe timp de iarnă și pe timp nefavorabil călătoriei.

Cu aceasta ultimă mutare, *Bâlciul de la Cazarme*, după o existență de aproape 215 ani, și-a încheiat definitiv existența.

Bâlciul de la Cazarme a aparținut totdeauna comunei Fometești și el a exercitat o influență pozitivă atât asupra participanților cât și în promovarea legăturilor de prietenie, colaborare economică și promovarea bunurilor materiale, precum și pentru păstrarea tradiționalului și multiseclarului folclor popular local.

În anul 1964, satul Fometești, după o existență documentară de 377 de ani, cu un trecut istoric destul de vechi și cu un rol bine definit în istoria patriei noastre, încetează de a mai purta mai departe numele de Fometești, luându-și altul, ce îi poartă numele și astăzi, *Rugetu*.¹³

Astăzi satul Rugetu este moștenitorul direct și legal al fostului sat Fometești. Reînființarea fostului *Bâlci de la Cazarme*, atât de renumit odinioară, constituie o necesitate reală, care va contribui atât la ridicarea nivelului de trai material și cultural al muncitorilor de pe ogoarele din acest sat, cât și al satelor vecine care vor participa la viitorul *Bâlci de la Cazarme*, pentru valorificarea produselor de animale și altele din gospodăriile particulare, adăugând un real venit la economia generală.

¹³ Prin decretul numărul 799/ 1964 (text publicat în Buletinul Oficial nr. 20 din 18 decembrie 1964) dat de Președintele Consiliului de Stat Gheorghe Gheorghiu-Dej care prevedea schimbarea numelor unor localități pentru îmbunătățirea împărțirii administrative a teritoriului Republicii Populare Române;

BIBLIOGRAFIE

- Arhiva Parohiei Fometești* – Protopopiatul Horezu;
David, Arhid. Prof. Univ. Dr. Petre I., *Trecut istoric și locașuri de cult în localitatea Rugetu (Fometești)*
jud. Vâlcea, extras din revista *Mitropolia Olteniei*, XXXIII (1981), nr 7-9, Craiova, 1981;
Papacostea, Șerban, *Oltenia sub stăpânirea austriacă 1718-1739*, Editura Enciclopedică, București,
1998.